

Szalai Ferinek igaza van!

1

Egyik reggel borotválkozás közben eszembe jutott, hogy be kéne festeni valamelyik fülemet zöldre. Csak bámultam magam a tükörben, és az az egy dolog keringett az agyamban, hogy az egyik fülemet zöldre fogom festeni. Elő is kotortam valahonnan egy tubus plakkátfestéket, összemázoltam vele a jobb fülkagylómat és elindultam be a Zentivába. Bár a munkanap a cégnél nyolckor kezdődik, nekem elég tízre bemennem. A főnököm a múlt év végén bejelentette, hogy a munkám nélkül tavaly veszteséggel zártunk volna. Egyébként is én lettem az év marketing menedzsere a szakmában, úgyhogy megkért, ne gyötörjem magam koránkeléssel, kialvatlansággal téve kockára a cég jövőjét, inkább rendesen pihenjem ki magam.

Lassan vezetek, egy lámpánál megállva benyomom a rádiót. Épp Candy Dulfer saxofonozik, ezt csak egészen ritkán sikerül elcsípniem. Kinyújtózom tehát az ülésben, csuklóimat a kormányra fektetem, és élvezem a hangokkal való közvetlen kapcsolatot. Ez az én napom lesz, érzem.

A liftben jut eszembe, hogy ma érkezik a nagyfőnökség Milánóból, megtárgyalni a következő fél évre kidolgozott terveket.

– Szevasz, János! Na, lesz valami? – nyitok be a főnököm irodájába.

– Szevasz, persze, egy óra és itt vannak, már a Zolit is kiküldtem a repülőtérre a mikrobusszal. Tiszta ideg vagyok hallod, alig aludtam, benn kellett maradnom majd éjfélig. Ja! Megnézted, amiket kértem tegnap? A márciust meg az áprilist?

– Nem lesz gond, ne félj, a kisujjamban van.

– Te, milyen a füled?

– Mit?

– A füled. Mi van a füleddel?

– Semmi, mi lenne. Van vele valami?

– Hát ne izélj már, hát tiszta kék, vagy milyen!

– Zöld.

– Akkor meg mit húzod az agyam, mintha nem tudnád, miről beszélélek?! Mit csináltál vele, vagy mitől olyan?

– Befestettem.

– Befestetted? Minek festetted be?

– Nemtom. Gondoltam befestem, aztán befestettem.

- Most szórakozol?
  - Miért?
  - Mit miért? Bejössz a cégbe, hogy az egyik füled zöldre van befestve, szerinted ez normális?
  - Mi, nem tetszik?
  - Idefigyelj, veled mi történt az éjjel?! Nem tudsz egy normális választ adni a kérdésemre. Tegnap még semmi bajod nem volt. Légy szíves, meséld el, hogy miért zöld a füled!
  - Nézd, én nem csináltam semmit, csak befestettem az egyik fületem. Ne kérdezd miért, nem tudom, így találtam jónak. Más meg karikát rak az orrába. És akkor mi van? Felejtsd el. Itt a javított változat, amit tegnap adtál, tessék. Benne van az is, amit a németek kértek...
  - Attila!
  - Mi van?
  - Le lehet mosni?
  - Le lehet-e mosni?
  - A festéket a füledről.
  - Le. Azt hiszem.
  - Akkor menj és mosd le!
  - Miért mossam le? Csak mert...
  - Mert azt mondtam, hogy mosd le!!!
  - Mit ordítasz velem?
  - Még kérdezed? Attila! Szerinted az normális, ha valaki zöldre festett füllel mászkál, neadjisten még dolgozni is bejön? Mész az utcán és meglátsz egy ilyen embert. Mi jut eszedbe, a kurva életbe?! Hogy ez valami ökör állat, aki az agyát vagy elitta vagy elszívta vagy nem is volt neki! Érted miről beszélék?
  - János, én értelek, meg igaz, amit mondasz, de akkor sem tudom mi ezzel a baj, hát figyelj, itt vannak a dolgok tegnapról, mindent megcsináltam, kész, itt van. Csinálom a dolgom, ahogy eddig. Csak éppen most zöld az egyik fülem. Hisz ismerjük egymást majd hét éve, most ez akkora probléma?
  - Menj ki!
  - Mi az, hogy menjek ki?
  - Menj ki és gyere vissza negyed óra múlva. Hozd az anyagot is, amit az értekezletre szánsz, a terveket, tudod.
  - Oké, persze...
- Jöhetek? – kérdezem tizenöt perc múlva, majd benyitok. János mellett bent ül Szalai, a másik marketing manager. Nem bírom ezt a Szalait. Kétszínű ember, soha nem foglal állást tisztán. Most is gyanús a jelenléte.
- Gyere, gyere csak. A Ferivel nagyjából átfutottuk az anyagodat.
  - Milyen anyagot? A jövő félév terveit, amit megcsináltam?
  - Aha, csak hogy majd képben legyen, ha a nagyfőnökség elé terjeszti.
  - Hogy mit csinál? – tatom el a számat.
  - Ő fog a főnökségnek beszélni a cég következő fél évéről.
  - Ő?! Miért ő?! Azokat a terveket én csináltam meg! Azt se tudja jóformán, mi van bennük.
  - Ezért vagyunk most itt...
  - Hol?!
  - Itt nálam. Meg is kérelek, hogy kezd el! Feri, mint a helyettesed majd szépen...

– És én mit fogok csinálni?

– Te hazamész és kiveszel két hét szabadságot. Kemény volt ez az elmúlt három hónap, elismerem, ez részben az én hibám, magam is jó hogy bele nem örültem. Fogod a menyasszonyodat, elmentek arra a két hétre síelni, vagy ahová akartok. Két hét múlva pedig visszajössz frissen, fitosan, és újult erővel látunk a dolgokhoz. Na, érezd jól magad, szevasz!

– Szevasz! – köszön el nagy örömmel Szalai is.

– Te miről beszélsz?! – kérdezem elnyújtott hangon – Milyen két hét? Megcsinálom a terveket, itt az egész igazgatóság hogy elfogadják, erre elküldesz két hétre síelni! Te normális vagy, már megbocsáss?!

– Na ide figyelj! Ül csak le! Úgy! Hogyan is képzelted te ezt az egészet? Idejön Európa egyik legnagyobb gyógyszergyártó cégének az igazgatósága, tizenöt ember, hogy meghallgassa, mire is dobnak ki fél év alatt jó kétmillió eurót. És mindezt egy olyan ember mondja el nekik, akinek az egyik füle zöldre van befestve. Így gondoltad?

Felugrottam és kifutottam a mosdóba. Nedves papírsebkendővel elkezdtem dörzsölni a fülemet, de a festék nem igazán akart engedni. Beletelt vagy tíz percbe, amíg a zöld színt sikerült eltüntetnem. Rohanok vissza, János már a folyosón telefonál, közben próbálja magára húzni a kabátját. Megállok előtte szándékosan úgy, hogy a jobb fülemet egyből észrevegye.

– Te még itt vagy? – teszi le a telefont, és sietve elindul lefelé a lépcsőn.

– Miért, hol kéne hogy legyek? – lódulok utána.

– Azt hittem hazamentél, ahogy megbeszéltük. Bármelyik percben megjöhetnek, nekem nincs időm...

– De János, figyelj, már nem zöld a fülem! Lemostam!

– Mi van a füleddel?

– Mondom, lemostam, ahogy kérted. Most már megtarthatom azt a beszámolót?

– Te, figyelj, nem tudom, nekem ez már ki is ment a fejemből, beszéld meg a Ferivel, neki adtam mindent.

– Mit csináltál? Hogy adhattad neki? Ez szemétség!

– Na ide figyelj! – mondta olyan hangon, amelyet már rég nem használt velem – hányadik döntésemet is kérdőjelezted meg ma?! Azt mondtam, hogy elmész két hétre szabadságra, ez leegyszerűsítve azt jelenti, hogy két hétig nem akarlak látni! És most légy szíves!

– De én nem megyek sehová, fogd fel...

– Jó, akkor többet be sem kell jönnöd!

– Mi van?

– Szedd a cuccaidat, el vagy bocsátva!

– Mert?

– Mert mész az agyamra!

– Ne hülyéskedj! Nélkülem ez a cég egy halom szar, hisz te mondtad...

– Ilyet mondtam volna? Nem emlékszem. Na de majd meglátjuk! A kocsikulcsokat hagyd az asztalomon! – ezzel bevágja előttem a garázsajtót.

Egy kávézóban ülök, le vagyok teljesen szedálva, járatom az agyam, mi is történt. Eltelik jó öt perc, mire kijön a pincér, pedig amióta itt vagyok engem bámul. Miközben a kávé hozza, úgy néz, mintha én lennék Omar Mollah egy táska robbanóanyaggal a kabátom alatt. Hagyom a francba, nem érdekel. A mosdóban majdnem lefejelem a tükröt ijedtemben. A fülem megint olyan, mintha le sem mostam volna! Visszazöldült! Lemosom megint.

Mire hazaértem, megint kizöldült, mint a vetés tavasszal. Még vagy ötvyszer lemostam. Mindíg visszazöldült! Nem tudom mi ez! Bőrorvosnál is voltam, mondja meg mi van,

de csak hümmögött és átküldött a fülörvöshöz. Amaz meg vissza az elsőhöz. A végén abban egyeztek meg, hogy a legjobb lesz, ha az ideggyógyászhoz megyek. Nem mentem!

Voltam egy csomó helyen állás után. Szakmabeli cégeknél, ahol ismernek. Millió ajánlatot kaptam tőlük azelőtt, most meg mind csak azt az egyet akarják tudni, miért zöld a fülem! Én lettem a múlt év legjobbja a szakmában, de mivel az egyik fülem hirtelen kiszöldült, nem kellek senkinek! Azóta eltelt egy hónap. A menyasszonyom vissza akar költözni az anyjához. Azt mondja, megváltoztam, hogy újabban nem lehet velem beszélni, ingerlékeny vagyok, satöbbi, satöbbi. Nem változtam meg! Semmi bajom! Zöld színe van a jobb fülemnek, ennyi! Nem tehetek róla, nem gondoltam volna, hogy úgy marad! Van nekem furcsább dolgok is, a rohadt életbe! Senkinek nem kell egy ember, akinek zöld a füle?! Most ugorjak a folyóba, vagy mit csináljak?!

2

Nem ugrottam a folyóba! Jó lesz nekem valami egyszerűbb munka is, gondoltam. A fületem már meg sem próbáltam lemosni, hozzászoktam. Eléggé meglepődtem azonban, amikor sódert lapátolni és szemetet szedni sem vettek fel. Úgy éreztem magam, mint akit halálra ítélték. Elkezdtem inni. Egyszer egy közeli pincekocsmába, a Matrózok pihenőjébe mentem, délelőtt tizenegy körül. Nem volt üres asztal, ezért odakéredzkedtem egy figurához, aki kopott bőrkabátban ült és újságpapírba csomagolt könyvet olvasott. Miután megiszom a nyolcadik gint, becsukja a könyvet és először a két óra alatt, amióta ott ülök, rám néz.

– Maga nem szokott inni – állapítja meg nagy komolyan.

– Miért ne szoktam volna? – kapom föl a fejem.

– Mert undorral iszik. Maga nem inni jött ide, hanem berúgni.

– Na és?!

– Semmi.

– Maga meg azt az egy halálra pangott sört szopogatja már lassan két órája!

– Mert én a pangott sört szeretem. Jobb is, mint a frissen csapolt! Tudja, valaha a frissen csapolt sört szerettem én is, mint általában mindenki. De amikor az embernek kihozzák, az első kortyot mindig idegesen issza, hátha el van már pangva. Én meg eluntam ezt az idegeskedést, elvégre az ember nem azért jár sörre, hogy idegeskedjen, hanem hogy megnyugodjon. Ezért eldöntöttem, hogy inkább a pangott sört fogom szeretni. Kikérem, háromnegyed óráig hozzá se nyúllok, aztán nyugodt szívvel kortyolok bele, mert már biztosan el van pangva.

– Hát tudja mit? Meggyőzött! – mondom akadozó nyelvvél. Olyan jókat mond itt nekem, hogy én meg mostantól a pangott gint fogom szeretni. Kikérem, megvárom míg elpangik, aztán úgy iszom meg! Csak tudja mi az egészben a vicc? Hogy a ginben nincs is buborék!

– Ezt poénnak szánta?

– Miért, nem jó? Ne válogasson itt nekem!

– Befezte? Miért nem mondja inkább el, mi baja. És vegye már le azt a sapkát! Meggyullad a feje ebben a melegben...

Elmondtam neki az egészséget. Mint jártam a munkahelyemen, meg hogy az egészséget nem is gondoltam komolyan, csak ki akartam próbálni, milyen egy napot zöld füllel eltölteni. Végighallgatott szó nélkül, néha elmosolyogta magát, de különösebben nem volt meglepve a történetektől, úgy vettem észre.

– Barátom, maga elveszett ember – mondta, miután belenyalt a sörébe –, úgy is mondhatnám, elméletileg halott.

– Ezt hogy érti?

– Úgy hogy bűnt követett el. Kérkedett a helyzetével. Jól ment a sora, sikeres volt, és azt hitte, mindent megengedhet magának.

– Dehogy hittem, ez csak játék volt, legalábbis én annak szántam.

– Mondjon meg nekem valamit! Ha teszem azt két hete dolgozik annál a cégnél, meg meri csinálni ugyanezt?

– Hát... nem. Nem.

– Na látja. Azt hitte annyira nagylegény, hogy magának már mindent szabad. Most aztán jól benne van a tökfőzelékben.

– De most vágjam le a fületem, vagy mit csináljak maga szerint?

– Semmit. Nem megy vele semmire. Hiába csinál akármit, mindig azt fogják ismételtetni a háta mögött, hogy „nézd már, ennek zöldült ki a füle három éve, vagy mikor”.

– Akkor lőjem fejbe magam, vagy mi a francot csináljak?

– Az is egy megoldás. Nem is a legrosszabb.

– Juhé! – jegyzem meg komoran, és behajítom a kilencedik gint.

– Ne örüljön, ahogy elnézem magát, nem valószínű, hogy a közeljövőben elpatkol. Az csak a kiválasztottaknak szokott ilyen ügyesen sikerülni. Maga még nem szenvedett eleget. Élni fog, ha beledöglik is! De ne féljen, nem lesz egyedül. Egy csomó ember van így, mióta leestünk a fáról. Mert szerintem onnan nem magunktól jöttünk le, hanem lekergették. Egy állat nem képes akkora hülyeséget csinálni, hogy otthagyja a helyet, ahol jól érzi magát és biztonságban van. Node elmondok magának még egy történetet a végére, mert mindjárt fél három, és engem várnak. Ez tizenkét éve történt, és velem esett meg. Figyeljen! Akkor én huszonhét éves voltam. Nagyjából mint maga most. Munkám nem volt, a munkaügyi hivatalba jártam aláírni, és kaptam egy hónapra nyolcszáz koronát. Ezt a pénzt egy héten belül elittam, enni a nagyanyámhoz jártam, mert otthonról apám elzavart, voltak otthon heten, nem hiányoztam nekik. Amikor a pénzem elfogyott, az utcán ácsorogtam és kéregettem. Akkor még tízesért lehetett egy sört venni. Ha megkaptam valakitől azt a tízest, nem is kellett több, beültem a kocsmába, és afelett az egy sör felett ültem egész nap. Megjegyzem, ez is hozzájárult némiképp, hogy a frissen csapolt sört már meg sem iszom. Ez így ment évekig. Egyszer megállítok egy asszonyt a buszmegállóban, adna már egy tízest sörre. Így mondtam direkt, hogy sörre, mert arra kellett. Adott is. Már hagynám is ott, mert megköszönni nemigen szoktam, elég megalázó kérni is, de ő utánam szól, hogy azt mondja látom, maga nem boldog. Csak néztem, mit akar, mondom nem. Erre azt mondja, hogy ha boldog akarok lenni, legyek a buszmegállónál este hétkor. Miközben a sört ittam, úgy ugrált a szívem, hogy alig bírtam ülni. Nem fért az agyamba, miért mond nekem ilyet valaki, hogy ha boldog akarok lenni, menjek vele. Kimentem hétre a buszhoz. A nő megvett nekem jegyet és elmentünk a szomszéd városba. Ott meg valami találkozó volt a kultúrházban, volt ott vagy ötven ember, megüünk be, hát mindenki köszön nekem, üdvözlő, meg hogy mennyire örülnek, hogy elmentem közéjük. Nem értettem végképp, mit akarnak. Aztán leült mindenki tévét nézni. Betettek egy videókazettát, amin egy köpcös, kopasz férfi magyarázott egy csomó embernek arról, hogy mi van a Bibliában, meg hogy hogyan kell azt érteni, ilyenek. Nemigen érdekelt, de figyelt mindenki, hát figyeltem én is. Amikor felkapcsolták a villanyt, körberakták a székeket, és elkezdtek beszélgetni, mindenki elmondta a gondjait, aztán közösen megbeszélték, meg olvastak valamit a Bibliából. Tettszett hogy így törődnek egymással, de főleg az, hogy a végén enni adtak. Aztán elkezd-

tem én is járni, hetente kétszer. És oda járok még mindig. És tényleg boldog lettem. Egyetemre is beiratkoztam, most azt akarom elkezdni.

– Ez most valami szekta, vagy mi? – kérdezem, mert már csukódtak le a szemeim.

– Szektának nem szekta, de hívhatja annak is. Egyház. Gyülekezet.

– És most járjak én is oda, vagy mi?

– Nem mondom, hogy járjon oda, de ha nem akarja fejbe lőni magát, el kell gondolkodnia, hogy is akarja kibírni a hátralevő éveit. Itt a telefonszámom, ha netán eszébe jut valami. Na viszlát! És lassabban igyon! Meg főleg kevesebbet!

Beletelt vagy három napba, amíg sikerült magamban rekonstruálni az eseményeket. A végén még a telefonszámot is megtaláltam. Aztán gondoltam egyet, és feldobtam egy tízest, hogy ha fej, megyek a kocsmába, ha írás, felhívom a számot. Fej lett, de nem hagyott békén a dolog, és mégis inkább a számot hívtam fel. Megbeszéltük, hogy találkozunk, és a bőrkabátos elvitt a gyülekezetbe, ahova jár. Jól éreztem magam. Elmentem másodszor és harmadszor is. Egész héten már csak azt a két alkalmat vártam, a keddet meg a pénteket, hogy mehessek. Azóta én is oda járok. Bibliám is van, úgy érzem, nagy dolgokra jöttem rá magammal meg a világgal kapcsolatban. Munkát is szereztek nekem. Megmondtam nekik, hogy közgazdaságtant végeztem, és azóta én csinálom a könyveléseket, mert ahogy minden valamirevaló egyháznak, a miénknek is van költségvetése. Nálunk ez úgy működik, hogy mindenki a jövedelme húsz százalékát köteles beadni a közös kasszába. A fülem színe pedig senkit nem érdekel! „Azt hiszem, jó nekem így” – dúdolgattam magamban akkoriban sokszor ezt a régi Hobo-dalt.

3

Két év telt el azóta, tegnap meg mit ad isten, az utcán összefutok Szalai Ferivel, aki annak idején a helyettesem volt a Zentivánál. Beültünk meginni egy sört a Matrózok pihenőjébe, mert az esett a legközelebb. Ellenszenves volt a Szalai még most is, de igyekeztem jó képet vágni a találkozáshoz. Megtudtam, hogy a cégnél azóta ő a vezér, Jánost ugyanis kidobták, mert párszor részegen ment be és hasonlók. Elmondtam én is mindent, hogy nem hiányzik a régi életem, meg hogy zöld füllel is mennyi barátom van, és hogy a munka is tetszik. Miután abbahagytam, Szalai jó ideig nem szólt semmit, olyan képet vágott, mintha várna valamire.

– Attila? – kezdte kicsit sután.

– Igen?

– Tükörbe te mikor néztél utoljára?

– Tükörbe? Hát... reggel, vagy mit tudom én...

– Én nem tudom, most mennyire mondok neked újdonságot, de a füled az már nem zöld...

– Mi?

– Ne mondd már, hogy fel sem tűnt, hogy megint normális színe van a fülednek, – vigyorodott el Szalai. – Nem is mondta senki?

– Nem, nem vettem észre, de mit mondjak, nem is nagyon izgatott.

– Ja, persze, értem... hát ez jó... hehe...

Elnevettem magam én is:

– Ferikém, lehet az én fülem pepita is, engem már az sem érdekel. Megvan minde-nem, pontosabban mondva nem hiányzik semmi. Na. Értjük már?

Igyekeztem magabiztosnak hatni, de Feri arcáról csak nem akart lepattogni a mosoly.

– Attila, Attila – sóhajtozott hosszan –, én nem ismerlek valami régóta, de amennyire ismerlek... na szóval szerintem te ezt az egészet nem gondolod komolyan. Ez mondjuk nem feltétlenül baj, végtére is... a te dolgod. Viszont ide hallgass! Ha mégis elunnád ezt a gyülekezetesdit, várlak vissza a Zentivába. Kevés a jó szakember manapság, mindenki menekül külföldre. Hm? Gondolkozzál rajta. Na szia – azzal jóindulatúan hátba vágott és kilépett az utcára.

Én pedig erőltetett nyugalommal hazabattyogtam, zuhanyzás után meg nekiálltam meg-
etetni a halaimat. Van belőlük vagy tíz-tizenkettő. A kedvencem az a hosszúkás kékessár-
ga, amelyik mindig csak a hínárban közlekedik, amolyan igazi lomposfarkú rablóhal, má-
ma viszont nemigen mutatkozik. Érdekes... Most meg azon kapom magam, hogy már
megvirradt, én meg még mindig csak bámulok, bele az akváriumba. Én nemtom, most
mi a faszt csináljak...

+1 mp, 1986–2009

+ 1 mp. a fényképen barokk 2009

Az életemről Hogg L. Enyvidőben

100 x 70 cm, 7+4 annálperc 70/10 926